

РЕШЕНИЕ

№ 6249

гр. София, 11.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **9342** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалиния кодекс (АПК) във връзка с чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и във връзка с чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на И. В. А., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед №799 от 16.07.2020г. на министъра на околната среда и водите, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение на длъжността директор на дирекция „Обществени поръчки“ поради обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения.

Жалбоподателят И. В. А. оспорва административния акт като онезаконяващ. Твърди, че не е налице обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения. Сочил, че от момента на назначаването ѝ на тази длъжност е ползвала само три пъти отпуск за временна неработоспособност за непродължителен период от време. Във връзка с това счита, че заповедта е не е мотивирана в достатъчна степен, тъй като не е посочен период на дългосрочното отсъствие от работа и какви съществени функции на МОСВ са възпрепятствани. Позицията се на разпоредбите на чл.86 от ЗДСл, който регламентира реда за заместване на отсъстващ служител, включително и в случаите, когато служителят отсъства за повече от 6 месеца. Излага довод, че временната неработоспособност не обуславя обективна невъзможност и не е основание за прекратяване на служебното правоотношение. В съдебното заседание се представява от адвокат С. Ч.. Претендира разности по представен списък.

Ответникът – министърът на околната среда и водите, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Т. Т. оспорва жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски.

СЪДЪТ приема за установено:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

Със Заповед №1171 от 31.10.2017г. И. В. А. е назначена за длъжността директор на дирекция „Обществени поръчки“ в Министерството на околната среда и водите, издадена от министъра на околната среда и водите.

В периода от 03.02.2019г. до 23.02.2019г. жалбоподателката е ползвала отпуск в размер на 21 календарни дни поради временна неработоспособност въз основа на болничен лист №Е20170831392 за заболяване: навяхване на дясна колянна става с лезия на ПКВ.

В периода от 15.05.2020г. до 29.05.2020г. жалбоподателката е ползвала отпуск в размер на 15 календарни дни поради временна неработоспособност въз основа на болничен лист №Е20201250065 за заболяване: припадък (синкоп) и колапс.

За периода от 29.06.2020г. до 31.07.2020г. на жалбоподателката е разрешен отпуск за временна неработоспособност в размер на 33 календарни дни въз основа на болничен лист №Е20201557715 за заболяване: контрактура на колянна става, голям пищял (тибия). По време на ползването на този отпуск е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателката със Заповед №799 от 16.07.2020г. на министъра на околната среда и водите. Изложените в заповедта мотиви са следните: „Във връзка с множеството контролни проверки осъществявани от компетентните органи и функциите възложени на МОСВ, дългосрочното отсъствие на служителя възпрепятства осъществяването на съществени функции в Министерството на околната среда и водите, което води до затруднение в работата на администрацията“. Служебното правоотношение е прекратено на основание чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл - налице е обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3.

По делото е представен още един болничен лист с №Е20201869689 за периода от 31.07.2020г. до 02.09.2020г. за заболяване: последици от други счупвания на долен крайник. Болничният лист е издаден на 03.08.2020г., след прекратяване на служебното правоотношение.

Правни изводи:

Административният акт е издаден от компетентния орган в изискуемата от закона писмена форма.

Административният акт не отговаря на изискванията за съдържание, въведени със специалната норма на чл. 108, ал.1, изр. второ от ЗДСл, съгласно която в случаите, когато правоотношението се прекратява на основание чл. 107, ал. 1, т. 5, в заповедта се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. В противоречие с тази правна норма в оспорената заповед не се посочва нито едно фактическо обстоятелство. Бланкетният израз „дългосрочното отсъствие на служителя

възпрепятства осъществяването на съществени функции“ не може да се приеме за посочване на фактическо обстоятелство.

Административният акт е издаден и в противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

В съдебната практика константно се приема, че за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл., е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия: а) да е създадена нова фактическа обстановка; б) същата да води до невъзможност служителят да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и в) причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението. В случая посочените от органа по назначаването мотиви за издаване на заповедта не обосновават извод за наличие на нова фактическа обстановка, нито за невъзможност да се изпълняват служебните задължения.

На първо място, посоченото дългосрочно отсъствие на служителя не се потвърждава от представените болнични листи. За периода от назначаването на жалбоподателката на тази длъжност до прекратяването на служебното правоотношение тя е ползвала отпуск за временна неработоспособност само два пъти в размер общо на 36 календарни дни, като правоотношението с нея е прекратено по време на третия отпуск, без изобщо още да е било известно, че ще бъде издаден нов болничен лист със срок до 02.09.2020г.

На второ място, проверките, извършвани в МОСВ от контролни органи – за които няма никакви данни в кой период от кой орган и в какъв обхват се извършват, но дори и да се приеме, че са с предмет обществените поръчки, провеждани от МОСВ, и съвпадат с отпуските по болест на жалбоподателката - също не създават нова фактическа обстановка, която да обоснове обективната невъзможност на жалбоподателката да изпълнява служебните си задължения. Видно от представената длъжностна характеристика преките задължения на жалбоподателката са да организира и контролира дейностите във връзка с обществените поръчки, възлагани от МОСВ. Присъствието на контролни проверки, извършвани от други органи, е свързано със служебната дейност на жалбоподателката, но не е съществена част от преките ѝ задължения – още повече, че документацията във връзка с обществените поръчки може да бъде предоставена на контролните органи и от други служители в дирекцията.

На трето място, не се установява по никакъв начин работата на МОСВ да е възпрепятствана или затруднена от отсъствието на жалбоподателката. В случаите на отсъствие на служител неговите функции се изпълняват от заместниците му, а ако няма такива - от непосредствения ръководител или от друг държавен служител от състава на съответната администрация, определен от органа по назначаването със заповед за заместване. Разпоредбата на чл.84 от ЗДСл детайлно урежда различните хипотези на заместване. За периода от 29.06.2020г. до 31.07.2020г. , за който на жалбоподателката е разрешен отпуск за временна неработоспособност в размер на 33 календарни дни, е било възможно да се определи неин заместник по реда и при условията на чл.84, ал. 4 от ЗДСл, като по този начин се преодолеят последиците от нейното отсъствие.

И на четвърто място, ползването на отпуск поради временна неработоспособност е право на служителя, което не може да се определи като обективна невъзможност да се изпълняват служебните задължения, независимо от продължителността на отпуска. Аргумент в тази връзка може да се почерпи от

разпоредбата на чл.84, ал.2 от ЗДСл, която допуска заместване за неограничен период, разписвайки задължение за органа по назначение след изтичане на 6-ия месец да определи друг заместващ. Единствено в случаите, когато служителят изпадне в състояние на трайна неработоспособност, служебното правоотношение може да бъде прекратено при условията на чл.103, ал.1, т.3 от ЗДСл – хипотеза, която е изрично изключена от приложното поле на чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл.

Административният акт е издаден без да са налице фактическите основания, изискуеми от чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. Това го прави незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон – чл.146, т.4 от АПК.

Разноски:

Предвид изхода на делото, искането на жалбоподателката за присъждане на разноски е основателно по аргумент от чл. 143, ал.1 от АПК. Ответникът следва да заплати от бюджета на министерството разноски на жалбоподателката в общ размер на 1000 лева (съгласно представения списък), представляващи договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, от бюджета на министерството. Възнаграждението е уговорено в обичайния размер, като е съобразено с разпоредбата на чл.8, ал.3 от наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което съдът не го намира за прекомерно.

Водим от горното и на основание чл.124, ал.1 от ЗДСл и чл. 172, ал.1 и ал.2 от АПК Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №799 от 16.07.2020г. на министъра на околната среда и водите.

ОСЪЖДА Министерството на околната среда и водите да заплати на И. В. А. от [населено място] разноски в размер на 1 000 лв. (хиляда лева).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия:

